

FAMILIA ŞI PATRIA

de LEONTIN ILIESCU

După victoriile lui Napoleon Bonaparte, Prusia nu-şi putea răbda umiliţa. Ea îşi căută omul, care să-i sporiască puterea şi să-i pregătească mărimea. Omul providenţial nu zăbovi prea mult să se crute sub soare. El porni să propovăduiască solidaritatea germanilor, pe la începutul veacului al 19-lea, sau, ca să fie mai lămurit, în anul 1807.

Acest om a fost Fichte, marele gânditor al Germaniei. Prin învăţăturile sale, el pregăti venirea lui Bismarck şi triumful spiritului german, biruitor la 1870.

Dar piscurile dau totdeauna aceeaşi senzaţie, pe care o dă privirea în abisuri. Cel ce se urcă pe culme, cade cu atât mai repede în abis, cu cât urcuşul i-a fost mai repede şi mai noaptea.

Germania a cutezat să-şi măsoare puterea şi în 1914, dar s'a prăbuşit în mai puţin de trei ani. Gânditorul Fichte nu prevăzuse că Naţiunea germană, din mila conducătorilor ei, se va îmbolnăvi odată de hipertrofia eului.

Care a fost sistemul lui Fichte, pornit din mizeria lui de-aşi vedea ţara la apogeu? — El a preconizat solidaritatea popoarelor, cari alcătuiesc şi astăzi structura geografică, etnică şi politică a Naţiunii germane.

In ce chip a făcut el aceasta? — S'a gândit la familie şi a creat din ea nucleul patriotismului german. Familile se asociau între ele, sub forma de societăţi sportive, turistice, culturale, corale, toate având o strănsă legătură unele cu altele, toate dezvoltându-se de un centru, ale cărui ramificaţii se întindeau în toată ţara, lumea germană mişcându-se unitar şi melodic, după disciplina impusă de metropolă.

Cu alte cuvinte, miele nucleelor familiale dădeau formă şi consistenţă altor nucleu mari, cari, cu toatele, aveau mişcări centripete, adică nă-

zuiuau spre centrul de la care se inspirau în desfăşurarea faptelor lor.

Aceste societăţi, create din miele nucleelor familiale, după ce s'au întărit în cuprinsul ţării, au pornit în lume, trimiţând şi folosind experienţa lor în toate ţările pământului, şi astfel Germania ajunsese să aibă, înainte de războiul cel mare, pionii săi credincioşi pe toată faţa globului.

După concepţia lui Fichte, Patria este marea, în care se varsă fluviile sociale şi mişcările familiale, ce alcătuiesc întregul unei naţiuni.

Familia este o frântură din oglinda marii familii care se cheamă Patria.

Iată un sistem de pedagogie socială, la care noi, românii, am face înţelept lucru să ne gândim mai serios.

Planul lui Fichte n'a dat greş, pentru că n'a fost bun, ci pentru că, spre nefericire timp de câţiva ani a lumii, spre nefericirea Germaniei însă în primul rând, epigonii nu l-au priceput. Epigonii, dornici de cuceri în paguba altor popoare, n'au înţeles că marea înălţării e amăgitoare, ca piscul urâtă bucuriile gloriose, dar ascunde — print' un fel de ironie a soartei — amărăciunile prăbuşirii.

Şi la aceasta noi, românii, trebuie să ne gândim tot atât de serios, ca şi la folosirea sistemului de educaţie naţională al lui Fichte.

Să împotruişim şi noi ţara cu societăţi create pe temelie familială, dar să ne ferim de boala ce zăpăceşte nu numai pe oameni, ci şi popoarele.

Să ne ferim de orgoliul ce şi-a pierdut frâna. Să facem, deci, operă constructivă, fără năzuinţa nebună de a şgară cerul cu vârful clădirii noastre.

Nu mai aşă familia şi ideea de patrie vor fi sprâmbitorii civilizaţiei româneşti.

Cine are urechi de auzit, să aude.

ECHILIBRUL ECONOMIC AL CADRILATERULUI

Trebuinţa unei noi colonizări

Dela o vreme încoace, se observă o mişcare pronunţată a populaţiei minoritare din aceste părţi ale României, care emigrează în Bulgaria, sau în Turcia.

Faptul în sine nu pare alarmant la prima vedere. Dacă îl privim însă de aproape şi meditam asupra lui, ne dăm numai decât seama de ceea ce are în el îngrijitor.

Privind pieţele de desfacere, vedem o stagnare, care descurajează. Motivele? Pe lângă cel principal, care-i stagnarea generală, urmarea a crizei ce bântuie de atâtea timp, este un alt motiv foarte serios, motivul cu caracter local putem spune: această mişcare a populaţiei minoritare, pornită să treacă hotarele şi să se îndrepte spre ţările în cari îşi are obârşile strămoşeşti, întrucât zece şi sute de familii, desrădăcinându-se din culburiile lor, moştenite din moşi strămoşi, odată cu plecarea lor, lasă un gol mare, în legăturile pe cari le-au avut, în toate direcţiile, cu acei în a căror apropiere îşi statorniciseră rosturile de viaţă. Ca să citez un fapt recent: mai zilele trecute, 50 de familii bulgare au părăsit comuna Vişchioi (pl-

sa Turtauca, jud. Durustor) îndreptându-se spre Bulgaria. Câte legături nu s'au rupt, prin această singură dislocare!...

Constatănd faptele la cari mă refer, nu e cauză să pledez pentru o oprire a emigraţiilor în ţările de obârşie ale populaţiei minoritare, — aici, în epoca de faţă, fiecare ius doctore să se găsească pe pământul ţării sale, sub scutul neamului din care face parte.

Pieţele şi consideraţiile arătate până aci au rost să lămurască un alt fapt, care ne interesează foarte de aproape în aceste părţi ale României-mari.

Într'adevăr, golul lăsat de emigraţii — acest gol care îngrozeşte în deosebi o anumită clasă socială, din multiple puncte de vedere, — e de temut, fiind supărător de pe acuma chiar; dar el s'ar putea umple uşor, dacă Statul s'ar gândi la rezerva românească de peste hotare, la acele elemente vrednice, cari aşteaptă un cuvânt bun, de îmbărbătare, din partea guvernărilor noastre, spre a cere să le fie înlesnită colonizarea în Cadrilater. S'ar acoperi astfel, cu mult folos, în toate direcţiile, neajunsurile pricinuite econo-

miei acestor părţi de ţară prin plecarea minoritariilor.

Sute de familii de români din Macedonia doresc să ajungă la aşezarea în această provincie şi sunt gata să dea declaraţii individuale, că nu aşteaptă nici un ajutor din partea Statului, ci numai să li se dea pământ pentru cultură şi locuri pentru case.

Şi, în privinţa aceasta, nu-i nevoie de greutate, prin plecarea atâtor familii de minoritari, problema simplificându-se foarte mult: casele părăsite pot deveni vetrele nouilor locuitori ai Cadrilaterului; iar terenurile arabile, de asemenea părăsite şi neproductive azi, cari constituiesc laolaltă cu disponibilităţile Statului o avere ce trebuie pusă în valoare, pot fi folosite de noii colonişti, nu numai în interesul lor, ci şi în al economiei naţionale.

Deci, un singur gest al guvernului României-mari ar restabili o situaţie, un echilibru, care tinde spre zdruncinare şi este chiar zdruncinat prin stăruinţa de a emigra a minoritariilor din partea locului.

PETRU GH. MEGHIEA
avocat, Turtauca

Românizarea regiunii nordice a Bucovinei

Colţul din spre Nord al Bucovinei, care odinioară era locuit de răzeşi români de-ai vovodului Ştefan cel mare, a ajuns la rutenizare pe vremea vitregei stăpâniri austriece. Populaţia locală zace şi astăzi în întunec, în ce priveşte trecutul; foarte puţini dintre localnici îşi mai amintesc, că sunt răzeşi de obârşie românească şi că numele, pe cari le poartă unii dintre ei, Tăutu, Creţu, Crăciun, Grigoriu, etc., sunt nume româneşti.

După unirea Bucovinei cupăria noastră, guvernele române s'au interesat şi au lucrat prea puţin, ca aceşti fii regăsiţi ai patriei noastre să fie readuşi la matca lor românească şi cu cugetul. Iniţiativa pentru redeschiderea conştiinţei naţionale în suflutele lor au luat-o atunci profesorii liceului din localitate, în unire cu alţi buni români: ei cutroacă satele şi ţin conferinţe de interes istoric-cultural.

În anul acesta 1926-27, s'au ţinut, până acum, în diferite părţi ale provinciei, aproape 40 de conferinţe cu proiecţii luminoase.

Harnicii profesori d-ii Nicolai Grămadă-junior şi Vasile Jitaru, dela liceu, au anunţat încă un ciclu de 12 conferinţe. Două dintre conferinţele acestea au fost ținute în comuna Mogola, despre: „Localităţi şi monumente istorice, în legătură cu dezvoltarea istorică a poporului român” de d. prof. N. Grămadă, şi despre „Istoria săleanului”, cu privire la creşterea şi îngrijirea copilor mici, de d. prof. V. Jitaru.

De remarcate este, că aceşti doi profesori, adevăraţi pionieri ai românimului în acest colţ nordic al Bucovinei, neluând în seamă oboseala şi greutatea, umblă din sat în sat, lămurind trecutul şi prezentul şi trăzind în suflute dragostea de neam. E din parte-le o puternică ro-

chemare la viaţa naţională a acestei părţi de ţară, în care stăpânirea străină şi praful vremilor au acoperit tot ce-i mai scump pentru noi: limba şi cunoaşterea obârşiei naţionale.

Conştiinţa de menirea unor adevăraţi dascăli într'o regiune eteroglotă, d-ii Grămadă şi Jitaru muncesc din greu, dar cu multă dragoste, pentru răspândirea şi pătrunderea culturii râmâneşti, până în cele mai puţin însemnate comune.

Afară de propaganda culturală, dusă cu atâtea abnegaţii de aceşti vrednici dascăli, partea aceasta a României e vizitată, de la o vreme încoace, şi de reprezentanţi ai artei româneşti. În Maiu artiştii ai Teatrului naţional din Cernăuţi au jucat, cu mult succes, comedie „Zile vesele după război” şi „Un vechi”, piese româneşti, cari au impresionat adânc populaţia, atât prin interpretare, cât şi prin bogăţia şi frumuseţea graiului românesc. După aceea, trupa d-nei Marie Jean, sub direcţia artistică a d-lui Ovid Brădescu, a jucat impresionanta dramă „Moartea civilă”. Regretabil a fost, că autorităţile şi puţinii români aflaţi pe aici n'au făcut primirea cuvenită acestor trupe româneşti, deşi ele fac, simţ, operă de cultură şi educaţie românească.

Cu toate animozităţile inerente vieţii unei populaţii eteroglate, şi cu toate greutatele de ordin material, cu cari au de luptat acei puţini români cari caută din răspunderi să contribuie la unificarea suflutească, totuşi se poate spune, deci, că se fac progrese uriaşe în această direcţie. S'au demorţit multe suflute şi unele familii rutenizate încep să revină la bune sentimente româneşti.

IOAN. GH. LUCESCU.

CÂNTECUL POPULAR ROMÂNESC

V)

CÂNTECUL DE DOR

de M. VULPESCU

Cântecul de dor înfăţişază marea epopee a sufletului românesc, în el poporul satelor are o mare şi nepreţuită evanghelie, în care se poate citi, de la pagina la pagina, totdeauna, ceva nou, mai frumos, mai mult impodobit cu nestimatele gândirii şi ale inimii. Căci a existat şi există încă acea podobaie nepreţuită, în masele populare, a acel suflet curat, ce cu greu poate numi lucrurile şi faptele pe al lor nume: podoarea. Cine n'a văzut obrăzi roşindu-se, când un flăcău şi-o fată se'nţalnesc şi-ar dori să-şi spună dorul? Țărânilui îi place să-şi imputernicească sentimentul cu expresii ce adevărat demne de cei mai mari gânditori şi poeţi ai omenirii:

„Cucule de pe hîntoc,
Spune la bădîntul meu,
Că mie nu mi-o de iei
Cum nu' l lupului de miel.”

(Transilvania)

Ori:
„Do când, bădîntă, to-ai dus,
Eu mărgolele nici o-am pus.
Nici mărgole, nici inole,
Că să mi' fac fală cu o e.”

„Do când, bădîntă, to-ai dus,
Negură în cartoi pus,
Şi în carte şi pe ea,
Şi în inimă mea.”

„Dacă dorm şi eu vr'un ceas,
Mă trezesc cu mult necaz,
Căci pe badea'ndată' vis
Cu dorul pe faţa scris.”

„Şi vîiu-i înşelător
Mă trezesc cu mai mult dor.
Câte zile vin şi trec
Tot cu dorul lui petrec.”

(Transilvania)

Aceste două cântece sînt de o bogăţie şi putere melodică neobişnuit de frumoase. Se vede o construcţie savantă. Din execuţia acestuia din urmă mai ales, se poate înţelege cum românul duce patima asta a iubirii până la durere. Menţinându-se într'un desemn melodic clasic, puterea expresivă se desfăşură cu intensitatea „Largului” de Hendl. Melodia arc un început, o dezvoltare tematică şi o concluzie (finalul), ca în orice compoziţie savantă.

Ori:
„Hai saicăm, saicăm de vară?”
„Pentru tine, fa floara,
S'a uscat iarba'n poiană”

„S'a uscat, s'a apulberat,
Şi pe mine m'ai lăsat,
Cu caerul încurcat.”

„Ia-mă, bădîntă, cu tine,
Nu mă lasa cu stealină,
Străină sânt între-si miei
Dacă inimă mi-o iei.”

(Buzău)

Dau acest ultim exemplu, spre a arăta până la câtă

fineţe de simţire a putut să se ridice sufletul Țărânilui român.

Pe cât de puternice sînt verisurile acestui cântec, tot atât, de nu mai mult, se poate zice despre melodie. Nu cunosc nimic mai nobil, mai elegant, mai fin, ca expresie muzicală. El înfăţişează, la o culme epică, s'ar zice, acele timpuri fericeite şi pline de măreţie suflutească, despre cari ne vorbeşte cronicile, acele chipuri de domnițe, cari ne-au rămas zugrăvite prin monastiri, unde totul e stilizat, sintetizat. Minunată lucrare de artă, ce întruştie toate perfecţiile. Am adăoga ceva, — stricăm. Am tăia o notă, — i-am curma firul frumos ce'i dă viaţa.

Ce isvor de vis, de însuflețire, de inspirație sănătoasă! Intru cât „Imnul veseliei” — din „Simfonia a IX-a” a lui Beethoven, în jurul căreia se învârteste cel mai mare monument muzical, pe care un creier omonec l-a produs — e mai puternic, mai solid construit, mai frumos, de cât acest cântec de pe Buzău:

„Hai saicăm, saicăm de vară?”

Dar că un D'Indy întrebuințează, în „Străinul (L'Etranger)” una dintre operele sale de căpetenie, printre multe alte teme populare, și un cântec breton în întregime:

„Duminiță,
„Asi o Duminiță,
„Trăiască vitoul!
„Dis de dimineată
„Primeneste-te!
„Lai, lai, la”

ca un Weber, tatăl „Dramic lirice”, venind în Gorg la vânătoare, pe când Oltenia era sub Austriaci, și auzind:
„Foșie verde rozmarin . . .”

I-a pus în minunata sa operă „Preischutz” (Corul fetelor); că J. Canteloube ia premiul „Heugel” de 100,000 franci francezi, la Paris, într'un concurs cu peste 30 de concurenți, în 1927, cu opera sa „Le mass” („Casa de țară”), al cărei subiect este luat din viața poporului francez, din centru, iar o mulțime de teme sunt populare, ba chiar cântece întregi populare;

ce Beethoven și toți marii muzicanți s'au inspirat mult și-au tratat muzica populară, ce înseamnă?

Inseamnă, precis, că toate aceste genii, mai îndrituite de cât ori cine să vorbească și să ne îndrumeze, ne arată un drum, pe care trebuie să-l iubim și să-l cercetăm.

Cântecul nostru de dor ne desvâlic una dintre cele mai bogate laturi ale sufletului românesc: poezia unită cu muzica.

După cum aceeași latură ne-o desvâlic dansul — în jocurile noastre populare caracteristice — fixând, la rândul-i, o nouă însușire mai mult: simțul ritmului și al măsurii.

Avem astfel, ca expresii suflutești, vădite din belșug: poezia, muzica și dansul.

Și aici e locul să facem demarcația între frumusețea și curăția expresiei acestor trei manifestări la țară, și expresia aceluorași manifestări la orașe, în deosebi la mahalale, demarcată asupra căreia credem inutil să insistăm, întrucât o considerăm știută și observată mai de toată lumea inteltuală, atât de cea dela sate, cât și de cea dela orașe care are puțină să vină în contact cu satele.

În mișcarea lor, cântecele de dor sînt, în majoritatea cazurilor, cântate încet, domol și mult legat. Notele ținute sînt foarte deseori întrebuintate, iar glasul nu este zdruncinat, ca la dansuri, ori cum e, câte odată, la colinde.

Cu cântecele de dor se îndrudec de aproape cântecele de jale și, într'un grad mai depărtat, betecetele.

Graiul unui popor e păstrător de conștiință națională. În muzica populară trăiește, dealungul veacurilor, sensibilitatea rasel.

I. Ș. C.

Ceeace înalță o națiune, ceea ce-i inspiră demnitate și țărle, nu este atât dezvoltarea prosperității sale materiale, nici îmbelșugarea produselor industriale sale, nici înmulțirea capitalurilor și averilor, nici luxul vieții casnice, ci respectul pentru eroi și gloriele naționale de orice fel, ci iubirea către pământul natal, pentru pătrerea cărnil s'au luptat generațiile trecute, ci iubirea către limba și datinile pămăntului, moșteniri scumpe, rămase din vechime. Fără de aceste elemente, spiritul național pierce, lîmna se slegee în reele speculațiuni și în întreprinderi egoiste ale industriei și ale negotelului.

AL. ODOBESCU
(Scritor român. 1834—1895)

COZONACUL, MĂMĂLIGA ŞI PLUGARUL

— FABULĂ —

de V. MILITARU

Nu mai spun prin ce 'ntîmplare,—
Într'un lan de grîu cu mac,
Se 'ntîlniră pe cărare
Mămăliga de la țară cu boerul cozonac...
Nici nu mai arătă anume
Ce necaz putea să frigă
Pe boerul zis pe nume,
Care, mândru ca un Rigi,
Avea drept sau nu să-şi bată
Joc de-o biată
Mămăligă:

— Uite ce neruşinare fără margini!.. Ptiu! la dracu! —
Zise taţoş cozonacul, —
Mămăligă imbecilă,
Tu mă faci să-ţi plîng de milă!..
Cum? când nu eşti decăt, vai:
Apă, sare şi mălai,
Ai curajul să mai stai
În cărarea mea pe plai?!
Fiind galbenă ca luna,
Ți-ai închipuit, nebuna,
Că poţi fi cu mine una?

Şi n'tr'o clipă cozonacul, cu albuş de ou la gură,
Spuse câte bunuri scumpe are'n dulcea lui făptură;
Încheindu-şi cuvântarea cu dispreţ, ba şi cu ură:
— Astfel, mămăligă lată, oricum ai căta s'o 'ntorci,
E'n zadar, că tu, sărmano, bună eşti doar pentru porci!..

— Minţi!, — sbucni un glas alături
Dintr'un lan înalt de mătur
Şi-un flăcău cu faţa pără, ca o floare-a macului,
Venin grabă, să răspundă astfel cozonacului:

— De-ai avea un dram de minte,
Cozonacule, zevzece, —
Mămăligii, — caldă-rece, —
Nici măcar pe dinainte
Nu i-ai trece!
Căci, să ştii: din cătă lume'i pe pământ — norod sărac —
Nici un ins, de când e veacul, n'a trăit din cozonac,
Dar sunt mul şi milioane, cari, prin mine azi îţi strigă:
La oparte, cozonac!.. noi trăim din MĂMĂLIGĂ!

*) Vedeți „Cultura poporului”, Nr. 193—201.

DUMINECA CINCIZECIMII

(POGORÎREA SF. DUMI)

(Ioan VII, 37-53, VIII, 12)

Era în ajunul marelui praznic evreiesc, Sărbătoarea coriturilor.

Isus părăsise Iudeea, pentru că Iudeii căntau să-l omoare; și acum străbătea drumurile Galileei, urmat de necinicii săi, învățatul popor cari sunt căile mântuirii.

Cu toate că El știa ce-l așteaptă, dacă se cobora la Ierusalim, totuși nu putea să nu în parte la această mare sărbătoare, în care tot poporul se ruga lui Dumnezeu, mulțumindu-i pentru ajutorul pe care îl dăduse în vremurile de grea încercare.

După ce mai întâiu trimisese înainte pe ucenicii veniți și El — pe ascuns — în Ierusalim, unde, chiar în sinagogă, predică învățăturile sale, bičiuind în același timp pe farisei și cărturarii.

«În ziua cea de praznic, cea mare, a praznicului, a stat Isus și a strigat, zicând: «De însetează cineva, să vie la mine și să bea. Că eu cred întru mine, precum a zis scriptura, «râuri de apă vie vor curge din pântecul lui». (Iar aceasta a zis pentru Duhul pe care erau să-l primească, cei ce cred întru dânsul; că încă nu era Duh Sfânt; că Isus încă nu se proslăvise».

Și la acel mare praznic al evreilor, ca și la praznicul pe cari le facem noi creștinii, nu toți cei cari vin au gândurile și suferințele îndreptate către Dumnezeu, ci dimpotrivă cei mai mulți vin de ochii lumii, să se arate că sunt credincioși și nu-și amintesc deloc cuvintele Mântuitorului: «Duh este Dumnezeu și cei ce se închină Lui, cu duhul și cu adevărul se cade să se închine» (Ioan IV, 24).

În mijlocul acestor praznice, în clipa cea mai sfântă, Isus spune tuturor, prin glasul sfintei Evanghelii: «De însetează cineva, să vie la mine și să bea».

Isvorul mântuirii, alinător al durerilor, dătătorul clipelor de mulțumire și fericele este Isus. Să poți merge la Isus, care te cheamă să-ți dea băutura iubirii și a ertării, trebuie să găsești calea adevărată și calea aceasta este: «Să iubești de Domnul Dumnezeuul tău, din tot sufletul și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși».

O! de-ai avea întotdeauna, urechile sufletului deschise!

«Deci mulți din norod, auzindu-l, ziceau: «Accasta este Hristos». Iar alții ziceau: «Au doară din Galileea va să vie Hristos? Au n'a zis scriptura: «Că din sămânța lui David și din orașul Vit-leeam, unde a fost David, va să vie Hristos?» Și desbinare între norod s'a făcut pentru dânsul. Iar unii dintr'ânșii voiau să-l prindă pre el; dar nimeni nu și-a pus pre dânsul mâinile».

Căți oare dintre noi, fără să ne dăm socoteala, grămim rău despre Isus, deși sufletul nostru vorbește altfel?!

Și ori cât am voi să-l alungăm din suflet, El sălășluște încă și ne face să ne recunoaștem greșelile, cari, mai târziu sau mai de vreme, ne vor duce la pieire sigură, dacă și cânta nu va găsi un loc (at de mic în suflet. De căteori n'au încercat oamenii să nege divinitatea lui Isus, și au sfârșit prin a crede într'insul?

Garnaliel. Și acestea erau în sufletul acelora cari se învățeau și de aceea nimeni nu și-a pus pre dânsul mâinile.

«Deci au venit slugile către «arhierii și către farisei, și-au zis lor accia: «Pentru ce nu l-ați adus pre el?»

«Răspuns-au slugile: «Nici odată nu a grăit om, ca acest om». Și-au răspuns lor fariseii: «Și-au doară și voi v'afi amăgii? Au doară cineva «dintre boeri a crezut într'insul, sau dintre farisei?»

«Ci norodul acesta, care nu știe legea, blestemat este».

«Nici odată nu a grăit om, ca acest om»... Nu om vorbea, ci însuși Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, care voia să scape făpturile mâinilor sale din ghiarele pierzării. Le grăia cu toată căldura sufletului, spre a-i pregăti pentru mântuire; le grăia acelora cari, nu după multă vreme, aveau să strige către Pilat: «Răstignește-l! Răstignește-l!» (Marec III, 14).

Nici cărturarii, nici fariseii n'au crezut în Isus, ci numai norodul, neștinut al legii... Cărturarii și fariseii, cari tălmăceau scripturile așa după cum le convenea lor, n'au crezut, însă norodul, mulțimea aceea careia i se adresa Isus, credea, pentru că nu îl interesau ostipănca, ei sufletul ei primea învățăturile lui Isus, învățăturile aducătoare de izbăvire.

«Zis-a Nicodim către ei «Cari veniseră noaptea la dânsul, unul fiind dintre ei): «Au doară legea noastră judecă pre om, de nu va auzi «dela el mai înainte și va cunoaște ce face?»

Răspuns-au «și i-au zis lui: «Au doară și tu din Galileea ești?»

«Cearcă și vezi că prooroc «din Galileea nu s'a sculat».

«Și-a mers fiecare la casa sa». Cine oare poate să judece pe altul, până nu va aduce împotriva lui mărturie? Totuși, acești dușmani neîmpăcați judecau pe Mântuitorul, fără însă să poată aduce împotriva-i vre-o mărturie.

Și noi vom fi judecați odată, și atunci se vor aduce în fața noastră mărturiile, atât cele bune cât și cele rele. Cari vor atârna oare mai greu în cântarul judecării? Dar până atunci și aici pe pământ este știut că Pomul Dumnezeuului tău, din tot sufletul și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși.

PRESA CULTURALA DESPRE „CULTURA POPORULUI“

Revista „Răsăritul“, Nr. 9 din Mai: «Foaia de la Cluj, a d-lui general N. Petala, s'a mutat la București, din pricina mutării directorului ei, cum era și firesc. Ultimele sale numere, dela 24 Aprilie, dela 8 și 20 Mai, au apărut deci în Capitală. Fostul redactor, d-l Cehan-Racoviță, a părăsit postul său, după cum se vede din mărturisirea d-lui general Petala și, odată cu mutarea în Capitală, alți câțiva colaboratori, din cari nu regretăm decât pe părintele Septimiu Popa, au rămas departe de această foaie. Incredințată îngrrijirii redacției a una dintre cei mai buni profesioniști ai scrisului, om de un larg orizont cultural și de o admirabilă pregătire tehnică, d-l I. S. Cernăjanu, credem că această foaie nu numai că își va continua drumul și și-l a eroit în păturile populare, ci va izbucni și făcând chiar ceva mai bun. Pe lângă colaborarea preioasă a doi ziaristi reputați, d-nii V. Bileiurescu și L. Iliescu, găsim în foaia aceasta, numele d-lor Camil Petrescu, Vasile Militaru, Mihail Vulpesu și nota re-

gioasă a d-lui Păsculescu-Orlea. Articolele cu privire la cântecul popular, ale d-lui Vulpesu, sunt admirabile. Versurile d-lui Militaru, minunate pentru popor, sunt o bună achiziție a foii. Inserările, cu privire la emigranții moldoveni din Brazilia, sunt sfâșietoare. Oare societățile cari se înfuletesc cu isprava asta și oamenii cari fac traficul cu aceste neștinători n'au nicio măsurare de eugot? Guvernul nu aude despre aceste fărânguri de robi? Bune informațiile culturale și mai ales sfaturile gospodărești pentru sătenii... Suntem informați, că fiecare număr va fi hărăzit, de acum înainte, penru anumite probleme. Problema religioasă, problema educației, problema agricolă, etc. etc. vor fi tratate în totalul lor, așa că, prin această metodă, foaia o să aducă reale servicii, contribuind la popularizarea tuturor chestiunilor. Credem că, în felul acesta, cultura populară va avea de câștigat. Nădejduim că mulți colaboratori vor ajuta pe d-l general Petala la această faptă».

COPILUL TĂU...

Pământ, Eu sunt copilul tău! Și, dacă nu chiar cel mai bun, Dar, nu, desigur, cel mai rău! Eu sunt Copitul tău: Pământ... Un glas străbun Imi cântă vesnic la ureche. Porcesea, poate, cea mai veche. Că sunt Copitul tău: Pământ... Că, tu, creiazu-m'ai pe mine: Că m'ai făcut din tine: Din tine — Lupta dela Ighiu

Dragostea de neam și lege sunt cele mai mari comori ale neamului; trebuie să le iubești ca sufletul, să îți la ele ca la pâinea de toate zilele, să te jertfești pentru ele, precum s'a jertfit Brâncoveanu Constantin, precum s'a jertfit aiți sute și mii de mucenici ai neamului nostru, agonisindu-și prin fapta lor și nemărirea și veșnica pomenire între noi.

DOINA HAIDUCULUI

Musical score for 'DOINA HAIDUCULUI'. Includes lyrics like 'Căci u cose nu co sese, Nici eu sa pă nu prez sese', 'Căci e putred de bogat, Si săi iau nu e pă d'at', 'Si e singur ca un cuc, Eusint tânăr și hai-duc'. Composer: Max Eschia & Cie.

DISCUȚII ASUPRA ARTELOR FRUMOASE

DESENUL

E capitoul cu care încheiem seria acestor discuții, fiind că tot ce ar mai fi de spus — și de sigur că ar mai fi ceva de spus — ar încerca de prisos manualul nepretențios al unui cunosător într'ale artelor frumoase și în general în ce privește frumosul.

În haosul școlilor picturale și sculpturale, cari se ivesc zilnic cu numiri cari de cari mai sunătoare și cu tendințe din ce în ce mai ridicole, am crezut nemerit să îndrumăm pe ceilorl nostru astfel fel, ca să nu se rătăcească în acest haos și să poată avea un criteriu de judecată sănătoasă, de apreciere cinstită.

O definiție a desenului, ne închipuim că nu ne-ar cere-o nimeni, fiind că această definiție există în conștiința fiecăruia dintre noi. Cine nu știe ce e desenul și cine n'ar putea să croiască pe loc o definiție justă?

Vechile definiții: reprezentarea obiectelor cu ajutorul unei creion, carbune, peniță și chiar pensulă, sau: reprezentarea pe o suprafață a formelor obiectelor, fără preocupare de culoare, nu sunt tocmai definițiile adevărate, fiind că, pe de o parte, un desen se poate obține și cu cuțitul, cu bastonul pe nisip, cu un cuiu, sau așa ceva; iar pe de alta, fiind că de geaba se exclude preocuparea de culoare, de vreme ce se poate desena cu pastel sau cu cerneala de China, adică cu culoare. Nici chiar definiția aceasta: arta desenului este ori-ce artă care, print'în mijloc oare cure concret, reprezintă forma sau culoarea unui obiect real sau imaginat, nu e cea adaptabilă fiind că ea ar satisfac și definiția arhitecturii, sculpturii, picturii, mozaicului sau gravurii.

Cea mai simplă și mai adevărată definiție ar fi aceasta: arta și știința de a reprezenta conștient prin linii.

Desenul este cea mai de căpetenie știință din toată arta plastică, fiind că, fără el, nu poate exista adevăr în operă. Avânturile cele mai promițătoare cad tocmai din pricina desenului; cad, firește, și din pricina culorii, dar e mai zdrobitoare căderea pricinuită de lipsa desenului, decât cea pricinuită de lipsa culorii.

Pentru sculptură de pildă, artistul copiază o mână turnată gata. Pentru desen operația e mult mai grea, căci dacă mijlocul pe care-l întrebuițăm e concret în sensul că e vizibil și tangibil, în esență însă e abstract! Cu linii geometrice, drepte, curbe, frânte, vom reproduce modelul; dar nu va mai fi ea reproducerea din sculptură, însuși obiectul, ci un intermediar între obiect și noi, ceva convențional. Vom face desenul în dimensiuni voite, mai mare sau mai mic decât obiectul real, iar știința aceasta se numește știința raporturilor, fără respectul căreia un desen e tot ce poțitfi, afară de desen corect.

Și, întâmplător, în memoria pe care o păstrăm despre un

RĂSPÂNDIȚI

„CULTURA POPORULUI“

PRETUTINDENI

pierde trei feciori și totuși are puterea să îndure lovitura; vrăjitorul din «balade și idile», din «fire de tort» și din atâtea alte taine ale lumii dela țară.

Un cap de Crist brun, cu privire blândă, sub tot aspectul ei întunecos; un suflet pe care dacă l-ai fi putut apropia numai, ai fi înțeles pe dată ce podoabă de om superior, ce ales printre aleșii neamului îți stă în față.

Firma operetii lui poetice, curgătoare ca a șipotului limpede de munte, fondul curat în care se închiagă așa de măiestrit viața de țară, în deosebi țara ardeleană, fac din acest mare și original cântăreț un artist desăvârșit, cel mai minunat și mai din belșug înzestrat, din câți am avut până la el în genul acesta.

Ca orice puternic talent, ca orice mare artist, acest ales poet al sufletului lumii țărănești, a creiat fără să aibă nevoie, în vremea concepției, să trăiască în mediul modelelor lui; motivele, icoanele îi erau la țară, pe când izvodul se așternea la oraș. Destul, că le trăiesc odată; acum îl ajungea marelui artist doar evocarea lor, pentru ca opera lui să prindă aripile pe cari le-a prins astăzi. Și nu uitați, că opera aceasta e pur românească, așa de sincer românească, încât de drept cuvânt poți spune că nu s'ar putea traduce, în adevărul lui înțeles, în nici o limbă de pământ. Pentru ca să pricepi limba lui Coșbuc, s'o gusti, să te miște, trebuie să fii român; altfel nu-i poți gusta în întregime farmecul.

S'a stins încă tânăr, pe vremea mistuitorului pârjol în dogoarea căruia am ars cu toții, fără să poată fi jellit de românească așa cum s'ar fi căzut, jellit, bine înțeles omul, căci cântărețul e viu în sufletul fie căruia dintre noi.

Și cum să nu fie viu, când trăiește așa de intens în fire care strofă?

MARI NOȘTRI DISPĂRUȚI

GH. COȘBUC

«Iat-o! plină, despre munte, Iese luna din brădet! «Si se naltă necet-încet, Gânditoare, ca o frunto de poet».

«Ca un glas domol de clopot, «Sună codrii mari de brad; «Ritmice valurile cad, «Cum se zbate 'n dulce ropot [apa 'n vad».

Un adevărat pastel muzical! Gheorghe Coșbuc nu mai e nici poetul tărănimii, nici al satului; este al întregii românimi și al orașului, tot așa de bine ca și al satului.

Nu e destul să fii o forță, — importantul e să fii o forță binefacătoare. Și forțele sunt forțe, și trăsnetul...

Muncă-Gospodărie PLANTE FARMACEUTICE OFICINALE

Cultura, recolta, flora farmaceutică a poporului român

Ne-am propus ca, în această rubrică, să tratăm două chestiuni cari formează marea problemă a plantelor farmaceutice din țara noastră. Această problemă interesând mult sănătatea publică. Intrebuițez cuvântul de plante farmaceutice, fiindcă este mai potrivit, mai propriu decât numirea de plante medicinale, într'ucât nu medicina ci farmacia le întrebuițează în oficiu sa, unde le prelucurează și le transformă în diferite preparate, cari apoi sunt date medicinii, pentru a fi puse în serviciul diferitelor boale.

Prima chestiune ce vom trata în articolele noastre va fi: Plantele farmaceutice oficinale; iar a doua chestiune: plantele farmaceutice întrebuțate de poporul român.

Continuarea pag. IV-a

INFORMAȚII

Plante farmaceutice oficinale (Continuare)

de peste graniță, cu prețuri foarte mari.

Iată unde este economia noastră și în buzunarele cui intră banul dat, în loc să rămână în țară și să contribuie, din an în an, la dezvoltarea și propagarea culegerii sau culturilor de plante farmaceutice.

Țara noastră, cu un pământ admirabil agricol, ne-ar da cele mai frumoase culturi și cele mai bogate plante în puterea de a vindeca. Colinele, zăvoaiele fânețele dela Dunăre, șes, dealuri și munți sunt pline cu fel de fel de plante, întrebunțate în farmacii, cari, dacă ar fi strânse și uscate, nu numai că ar acoperi nevoile noastre, dar am avea de unde să dăm și străinilor. Și ce este mai trist, este că de cele mai multe ori, chiar plantele noastre sunt adunate de emisarii herboesterilor străine, unde sunt prelucrate și vândute apoi tot nouă.

Cred că a sosit momentul să se deschidă ochii și să se ia chestiunea recoltării și a cultivării plantelor farmaceutice în discuțiune, acordându-se încurajările și mijloacele necesare celor ce ar dori să înceapă culturi raționale prin înființare, în diferite centre, de mici grădini, în raport cu clima, umiditatea și rolul fiecărei regiuni din țara noastră.

Plante farmaceutice interesante, cerute în comerțul droghistic

1. Floride arnică (Arnica montana), Dedețelul (Anemone pulsatilla), Macroșu, sau paparoane (Papaver rhoeas), Lumanărica (Verbascum phlomoides, ori Thapsus), Nalba (Malva silvestris), Nalba albă sau mare (Althea off.), Flori de tei (Tilia argentea), Lăcrămioare sau Mărgărităul, (Convallaria majalis), Sofran (Crocus sativus),

Trandafiri de dulceată (Rosa galica), Limba mielului (Borago off.), Mellisa (Mellisa officinalis), Cimbrisorul sau Cimbrul de câmp (Thymus serpyllum), Feriga mare (Dryopteris filix mas), Chediciu (Lycopodium clavatum), Brândușa de Toamnă (Colchicum autumnale), Arigocea (Veratrum album sau Labilium), Irisul sau Stânjenelul (Iris florentina), Iniperul sau Niperul (Juniperus communis), Bradul (Abies alba și Abies excelsa), Pinul (Pinus silvestris, Pinus montana), Hamciul (Humulus lupulus), Smeura (Rubus idaeus), Sclipeții (Potentilla tormentilla), Lemn dulce (Glycyrriza echinata), In (Linum usitatissimum), Angelica (Angelica officinalis), Ghințură (Gentiana lutea), Mătrăgăna (Atropa belladonna), Măslărița sau Nebunarița (Hyoscyamus niger), Ciomăfaie, Ciomăfar sau Cioma fetei (Datura stramonium), Odolean (Valeriana officinalis), Pelin, Pelin bun (Artemisia absinthium), Romaniță sau Mușețel (Matricaria chomomilla), Muștar (Sinapis nigra).

2. Cele ce s'ar putea cultiva cu ușurință:

Spânz, Spânz bun sau Spânz adevărat (Elebonis niger), Lemn dulce adevărat (Glycyrrhiza glabra), Mac bun (Papaver somniferum), Trestie mirositoare (Calamus aromaticus), Popaz (Veratrum officinalis), Ceapă de mare (Scilla maritima), Hidrastis (Hidrastis canadensis), Ruta (Ruta graveolens), Livănțica (Lavandula spica și Stochas), Rosmarin (Rosmarinus officinalis), Isop (Hysopus officinalis), Degetar sau Digitala (Digitalis purpurea), Pelin de mare (Artemisia maritima). Apoi diferitele specii de Anacyclus, Anthemis și Chrysanthemum, cari ne procură praful de insecte.

In lunile de vacanță Iulie și August, *Cultura poporului* va apare la două săptămâni odată; apoi, apariția ei va continua regulat, săptămână cu săptămână, ca și până acum.

Rubrica «Asociației învățătorilor din județul Ilfov». Solicitați de vrednicul și distinsul președinte al «Asociației învățătorilor din județul Ilfov», a cărui activitate culturală, bine cunoscută și apreciată, face cinste corpului didactic primar, punem la dispoziția asociației respective, începând dela acest număr, o coloană în această gazetă, sau, la trebuință, și mai mult, pentru corespondența și publicațiile ce o interesează.

Toți corespondenții și reporterii culturali vechi ai gazetei acesteia sunt cu stăruință rugați să ne trimită, spre schimbare, cărțile lor de recunoaștere, însoțite, din partea fiecăruia, de câte o mică fotografie.

Cel din urmă termen pentru schimbarea cărților este 31 Iulie; după acest termen, pe cele neschimbate le vom anula.

Dorim ca toți vechii noștri corespondenți și reporteri culturali să rămână în strânsă legătură cu noi și în viitor.

Toate prietenile, pe cari le avem, ne sunt scumpe și le prețuim.

Vrem să avem prieteni pretutindeni, în toată țara. — Prietenia adevărată, curată și statornică, pornită din adâncul inimilor și al cugetelor curate și vrednice să unească pe oameni, nu pentru încurajarea și susținerea instinctelor și pornirilor rele, ci spre a da putere și spor faptelor lor frumoase, menite să înalte și să înalte poavele lor când sunt bine cuvântate de Cei-de-sus, prietenia aceasta este — după frația de sânge, după legăturile parințesii și fiției și după unirea dintr-un bărbat și femeie, când acestea sunt curate, cinstite și inimoase — cea mai strânsă dintre legăturile pe cari Dumnezeu le-a orânduit între om și om și între oameni chemați mai mulți laolaltă, la fapte bune.

În chipul acesta, frumos gândite și frumos înfăptuite, dorim *Cultura poporului* să aibe prieteni pretutindeni, în orice parte, în orice colț de țară, spre a fi susținută cu fapta și cu cuvântul în acțiunea ei culturală. Acești prieteni, luminăți, înțelegători și inimoși, cari știu să prețuiescă strădunțile și scopurile unei acțiuni culturale, vor săvârși într-adevăr fapta culturală, stăruind să nu fie sat, cât de modest și cât de pierdut pe întinsul țării noastre, în care foaia aceasta să nu fie citită și așteptată săptămână cu săptămână. Acei cari, dintre acești prieteni vor voi, ne pot comunica, păt să ne scrie în privința tuturor gândurilor și faptelor lor pe cari le socotesc, că pot avea vreo legătură cu năzuințele culturale ale acestei țări, ale localităților în cari ei trăiesc și ale țării în general. Scotim pe toți acești prieteni colaboratori și sprijinitori ai *Culturii poporului*.

Tot ceea ce cerem tuturor prietenilor este ca, atunci când ne scriu, să ne scrie pe scurt și deslușit.

Ne face plăcere, să avem corespondenți și reporteri culturali, în orice parte a țării. — Orice cărturar locuitor la țară — mai ales dintre cei mai tineri, cari știu să vadă cea de acum înainte interesul lor tineresc pentru viața culturală a satelor, ai cărei îndrumători vor fi — poate avea o activitate frumoasă, demnă de laudă, luându-și sarcina să colaboreze la *Cultura poporului*, în calitate de colaborator sau reporter cultural. Comunicându-ne dorința de a lucra astfel, el va primi, fără întârziere, «Carte de corespondent» sau «de reporter cultural»; pentru primirea unei atari cărți nu va avea altă cheltuială de făcut, decât să ne trimită o mică fotografie a sa.

Cultura poporului, luptând încă și astăzi cu mari greutăți, — numai cine nu tipărește pe propria sa socoteală nu știe cât de costisitor e astăzi tipărirea unei cărți de modeste foi, darămite a unei foi mari și foarte îngrijit tipărită, ca această — ea nu poate da, deocamdată, corespondenților și reporterilor săi culturali, altă răsplată, decât cinstea de a-i socoti părtași la o însemnată acțiune culturală și mulțumirea de a putea ști că se pot bucura, totdeauna, în măsura

meritată, de sprijinul ei moral. E puțin, poate; dar poate fi, în același timp, mult.

Slujitorii devotați ai țării. — Pentru că, din păcate, datorită vieții ușuratece de după războiu, a ajuns să fie mic, și la noi, numărul acelor slujbași, cari își fac datoria cu devotament în slujbele ce le sunt încredințate, *Cultura poporului* — gazeta aceasta închinată numai intereselor culturale și educației cetățenești — se va socoti cinstită și mândră, putând menționa, cât de des, cazuri de conștiințioasă și pricepută îndeplinire a datoriei, constatate atât în rândurile slujitorilor de la sate, cât și în acelea ale celor de la orașe.

Astăzi e un merit, mai mult ca ori când, să se distingă un funcționar — fie el mic sau mai mare — în felul acesta; și de aceea atari merite trebuie cunoscute cât mai mult și în cât mai multe locuri. *Cultura poporului* nu va pregeta nici o dată, să vorbească despre ele.

Corespondenții, colaboratorii și prietenii acestei gazete sunt stăruitor rugați să ne comunice cele ce știu, ori de câte ori au prilejul să cunoască asemenea cazuri demne de laudă, trimițându-le și fotografiile celor cari trebuie distinși.

Nu va fi pierdut nici un prilej, ca dumele și faptele, cari merită cinstea de a fi știute și pomenite, să ajungă la notorietatea cuvenită.

Intenția conducătorilor gazetei în deosebire, și a d-lui general Petala în primul rând, este, ca, pe lângă publicarea în gazetă, numele, faptele și fotografiile celor merituosi să fie adunate la sfârșitul anului, într-o publicație care va apărea, an cu an, aparte, sau în calendarul *Culturii poporului*.

Pentru românii din America și pentru cei din țară, cari au rude peste ocean. — Spre a înlesni și unora și altora cercetările în privința rudelor ale căror urme le-au pierdut și statornicirea din nou a legăturilor între cei înstrăinați și cei rămași acasă, *Cultura poporului* primește și publică cu plăcere corespondența referitoare dintre românii din America și cei de aici, fără nici o îndatorire de plată.

O mare distincție acordată d-rei Elena Văcărescu. — Președintele Republicii franceze a acordat mării noastre poete Elena Văcărescu *Legiunea de onoare*, în gradul de ofițer.

O telegramă, primită de către Agenția telefonică română, Sâmbătă 11 Iunie crt., anunță, că însemine înalte distincții au fost remise poetei, de I. Briand, însoțite de o scrisoare de felicitări din partea d-lui Doumergue, concepută în termeni foarte călduroși.

Premierea unei lucrări merituoase. — Academia română, în urma raportului d-lui prof. N. Iorga, a acordat premiul «Asache», în valoare de 50.000 lei, d-lui Const. Kirilescu, pentru lucrarea d-sale «Istoria războiului pentru întregirea neamului».

Un jubileu școlar. — Școala profesională de gradul al doilea, «Sf. Sava», din Iași, a împlinit 50 de ani de existență, anul acesta.

Dirrecția școlii, comitetul școlar, parte dintre fostele elevule, elevule și părinții elevulelor actuale, față fiind și reprezentanții autorităților șco-

lăre, sărbătorește astăzi acest eveniment, care, în viața școlii, în mersul învățământului nostru, mai cu seamă prin amintirea greutăților cu cari învățământul a trebuit să lupte la întocmirile de acum o jumătate de veac — are însemnătatea lui mare.

Cu acest prilej, a fost organizat și dat un frumos festival, la Teatrul național din localitate.

Un monument al eroilor căzuți în marele războiu pentru întregirea neamului a fost inaugurat, Duminică trecută, în orașul Ostov. Un nou semn de pioasă amintire, o nouă mărmurică, că aceia cari s'au jertfit pentru țară nu vor fi uitați nici odată.

Monografia orașului Folticeeni. — Cunoscutul și foarte mult prețuitul nostru folklorist Artur Gorovei, membru corespondent al Academiei române, s'a hotărât să întocmească o monografie a orașului Folticeeni. Va fi o foarte frumoasă contribuție la cunoașterea Moldovei din spre Nord, interesantă și din punctul de vedere istoric și etnografic și din cel social și economic. Autoritatea, pe care d. Artur Gorovei o are ca folklorist și scriitor, o va rândui de la început între lucrările cele mai de seamă de felul acesta.

Biserica «Sf. Ioan» din com. Târgul Drăgășeni (Covurlui), — refăcută de locuitorii comunei și cu ajutorul dat de fostul proprietar N. Cincu, care a donat vechia biserică a familiei boerști Greceanu, împreună cu locul ei — a fost sfințită luna trecută.

Această biserică datează din anul 1790 și ca atare o socotită monument istoric. Sfințirea a fost făcută de P. S. Episcopul Cozma, al Dunării de jos, împreună cu pr. Stoica, protoereu județului și părintele Todicescu, directorul seminarului din Galați, ajutați fiind de preoții din comunele vecine.

Sărbătoarea mare, la care au luat parte și fruntași ai oficialității centrale.

Academia de teologie la Arad. — Institutul teologic din Arad a fost ridicat la rangul de academie.

La această academie este vacantă catedra de teologie exegetică, pentru care Consiliul eparhial din Arad a publicat concurs.

Doritorii de-a ocupa catedra vor înainta cererile Consiliului eparhial, cel mult până la 25 Iunie crt. Salariul profesorului dela catedra vacantă este egal cu al unui agregat universitar.

Al 9-lea congres internațional al învățământului secundar se va ține în București, în zilele de 20—31 August a. c., sub înalt patronaj al M. S. Regelui Ferdinand.

Al 3-lea congres internațional pentru organizarea științifică a muncii va fi, anul acesta la Roma, dela 5 până la 8 Septembrie. Vor fi discutate următoarele probleme:

1. Organizarea științifică a muncii în industrie și în comerțul produselor industriale;
2. Organizarea științifică a muncii în agricultură și în comerțul produselor agricole;
3. Organizarea științifică a muncii în economia casnică.

Informații mai deslușite se pot obține dela «Institutul românesc de organizare științifică a muncii».

fiică a muncii», str. Clémentine (fostă Corăbiei) 2, București.

Intr'un număr viitor vom arăta de însemnătate are, pentru noi, în viața școlii, în mersul învățământului nostru, mai cu seamă prin amintirea greutăților cu cari învățământul a trebuit să lupte la întocmirile de acum o jumătate de veac — are însemnătatea lui mare.

In Italia, numărul cărciumilor descrește. — Sunt în Italia, astăzi, 187.000 cărciumi. Aceasta e cifra oficială, dată de d. Mussolini, într'un discurs, ținut acum vreo două săptămâni. Primul ministru italian a adăugat, că, dela venirea la putere a fasciștilor, au fost închise 25.000 de cărciumi și că lucrurile nu se vor opri aici.

BIBLIOGRAFIE

REVISTE AGRICOLE-COOPERATIVE:

Câmpul — București — Nr. 7 și 8 (anul al XIX-a) de la 1 și 15 Aprilie.

Cooperatorul — R. Sărat — Nr. 2-3 (anul al II-a) pe Februarie-Martie;

REVISTE POLITICE SOCIALE:

Țara noastră — București — Nr. 17 (anul al VIII-a) dela 15 Maiu.

Societatea de mâne — Cluj, Nr. 15-19 (anul al IV-a) de la 17 și 24 Aprilie, 1 și 15 Maiu.

Peninsula Balcanică — București Nr. 11-12 (anul al IV-a) pe Martie-Aprilie.

Cereți, la toți depozitarii și chioșcarii „Universului” lucrarea: „PUTEREA GÂNDIRII”

în viață și afaceri de Eug. de Gyn

Leții practice de magnetism personal. Mijloace pozitive pentru educarea voinței și reușita în viață.

Din conținutul lucrării:

LECȚIUNEA I-a

Introducere

Păreri și teorii greșite. — Vegetarianismul, celibatul, curentul vivificator, respirația puternică. — Progresele reale au fost făcute grație observațiilor, nu grație teoriilor. — Existența magnetismului personal e fapt recunoscut, nu o problemă de rezolvat. — Nu dați în vileag teoriile d-vo favorite și mijloacele d-vo servite spre a reuși în viață.

LECȚIUNEA A II-a

Natura forței

Natura forței nu-i magnetică. — Curentul subtil al undelor gândirii. — Gândurile noastre exercită influența lor asupra noastră înșine, ca și asupra altora. — O schimbare de ocupațiune este însoțită, aproape totdeauna, de o schimbare de exterior. — Gândurile au formă în acțiunile noastre. — Gândirea este forța a tot stăpânitoare. — «Eu pot» și «vreau». — «Nu pot». — Învățământ practic, nu argumentări metafizice. — Forța de atracțiune a gândirii.

LECȚIUNEA III-a

Chipul în care puterea gândirii poate să vă ajute

Succesul depinde de influența personală. — «Putericii» ajung. — Aceasta regulă are excepții surprinzătoare. — Dacă persoane negative fac un lucru productiv, tot persoanele pozitive sunt acelea care euleg fructele. — Bani sunt forma materială sub care se manifestă succesul. — Banul este mijloc, nu scop. — Legea imperiului mintal. — Influența sugestiunii. — Influența exercitată prin vibrațiunile gândirii. — Puterea de influențare obținută prin formarea caracterului.

LECȚIUNEA A IV-a

Influența psihică directă

Influența prin viu graiu, în timpul unei convorbiri. — Cele trei metode principale. — Sugestiunea directă. — Undele gândirii. — Puterea de atracțiune a gândirii. — Ce este sugestiunea? — Dualitatea sufletului. — Sugestiunea hipnotică. — Funcțiuni active și pasive. — Natura celor două funcțiuni. — Oii cu chip omenesc. — Cei doi frați asociați. — Frațele pasiv. — Frațele activ. — Omul prostănac. — Omul tare ca piatra. — Cum

se pot evita întâlnirile cu acesta din urmă. — Nu va mulțumiți niciodată cu un «Nu» drept răspuns, nici în dragoste, nici în afaceri. — Norocul e ca femeia. — Nevoia te învață. — Prin încrederea în tine, însu-ți voi izbândi.

LECȚIUNEA V-a

Un peu de savoir-vivre

Modul de a influența asupra asociatului activ. — Convorbirea. — Arta de a asculta. — Carlyle și vizitatorul său. — O convorbire plăcută. — Mențiunile-vă starea pozitivă. — Cum să vă prezentați. — Exteriorul. — Rufăria curată. — Parfumurile. — Curățenia. — Ținuta. — Rezerva. — Dispozițiunea. — Îndrăzneala. — Respectul de sine însuși. — Respectul aproapelui. — Sinceritatea. — Scriozițata. — Strângerea de mână. — Privirea. — Tonul vocii. — O regulă folositoare. — Cum se pot întreprinde defectele finetii.

FIECARE SAT

intră în legătură cu lumea toată

Totți mari sunt descoperiri științifice care iată satul în care trăiesc eu, în care mai plătesc în lungile zile de iarnă, printr'o mică mașină, un aparat radiofonic, pot intra în legătură cu lumea largă, pot auzi vești bune din București, Viena, Paris, Londra, Milano, Berlin, pot auzi conferințe îndrumătoare, conferințe minunate, opere mari. Toate acestea sunt aparate radiofonice.

Iată de ce atâția preoți, proprietari de pământ, primari, notari, și-au cumpărat câte un aparat radiofonic, fiindcă e cel mai bun mijloc de petrecere în comună și totdeauna auzi lucruri merite noi, frumoase, încântătoare.

Cereți înzestriți cum să comandați un aparat radiofonic dela firma „Tungsram” S. A. de electricitate, Cluj, Calea Regelui Ferdinand, 127. — Telefon 201. No. 40

O nouă viață

pentru comunele noastre

Cea mai mare binefacere pentru un sat este acela când poate ieși din izolarea sa, din singurătatea și părăsirea sa, cu alte cuvinte locuitorii satelor, să nu mai simță depărtarea de oraș sau de restul lumii, ci să simtă o nouă apropiere, legături noi cu lumea mare. Și această binefacere o dă satelor maroa descoperirea a *Radiofoniei*.

E destul ca 2-3 oameni mai cu stare, cu avere, să cumpere câte așa un aparat radiofonic, ca întreg satul să aibe și ai de zi noapți din toate părțile lumii, apoi să auză concerte mari, conferințe. Opere din orașele cele mai mari din Europa. E cea mai frumoasă petrecere la sate, să ai așa un aparat radiofonic, care leagă de restul lumii.

Cereți, lămuriri cum se comandă un aparat radiofonic, la Societatea Anon. «Tungsram» de Electricitate, Cluj, Calea Regelui Ferdinand No. 127. — (Telefon 201).

Dacă

Doamna ar ști

de câte ori târغوeste neavântagios, ar economisi mulți bani.

Stimată doamnă, nu vă lăsați deci să fiți înduș în eroare și nu considerați un alt Adaus de cafea ca tot atât de bun cât e «Veritabilul Franck». Eftinătatea adevărată nu stă în banii cheltuiți, ci în spornicia neîntrecută, care este calitatea specială a renumitului «Veritabil Franck». Adaus la cafea cu Rășnița de cafea, ea marcă de fabrică.

AVERTISMENT

Există imitațiuni, al căror ambalaj seamănă foarte mult cu cel a Veritabilului Franck cu Rășnița de cafea însă calitatea acestor imitațiuni este mult inferioară acestuia. Vă apărați de atari imitațiuni, dacă cereți în mod explicit.

„Veritabil Franck

cu Rășnița de cafea“ HEINRICH FRANCK SÖHNE S. A. R. București-Brasov

ABONAMENTELE LA

«CULTURA POPORULUI»: 200 lei pentru învățători, preoți și studenți; 300 lei pentru băneile populare cooperative și comunele rurale; 400 lei pentru autorități și alte instituții publice sau particulare; de la 500 lei în sus cele cu titlul de contribuții la susținerea acțiunii culturale a acestei gazete.

IN MORMÂNT

Iar ei, plecând, părăzind bine mormântul cu pozitori, după ce au petrecut piatra. Matei 27.⁶⁶

Un vaer trist se'ntinde peste fire Și cerul negru 'nvăle pământul: În taina gropii-ascunseră Dușmanii zilelor de mântuire.

Suspiniul mamei răscolește firea: Dureri nebănuite o pătrunse, Căci ce ltuie 'n piatră zac ascunse Lumina, Adevărul și Iubirea.

Și-acum, în loc de ruga privegherii, Tăcuți și plânși, sub manta durerii, Apostolii, prin ulți hăț pământul...

Lumina zilei, nesimțită, scade, Durerea crește'n inimi, iar mormântul E'nconjurat de sulți și de spade.

TIPOGRAFIA CURȚII REGALE F. GÖBL FII S. A.

BUCHARESTI - No. 19, STRADA REGALA No. 19

Fondată în Anul 1865

LITOGRAFIE • LEGĂTORIE • LINIATURĂ

EXECUTĂ ARTISTIC LUCRARI DE TRI ȘI PATRUCHROMIE

Fabricile de Mașini AND. RIEGER S. A.

SIRIU

Produce în calitate neîntrecută:

Mașini de scărmanat lână	Batoze de porumb
Batoze de trearat	Toacătoare
cu motor, manej, mână	Prese de ulei
Motoare de 59 cai putere	Prese de struguri
cu benzina și motorină	Pompe de apă
Circulare cu motor 6 HP	cu lanț, cu mare debit
Mașini de semănat porumb	Mașini de tors
Vânturătoare, diferite modele	

Preț curent ilustrat și oferte oricui gratuit! Cereți la toate depozitele din țară produsele renumite „Rieger”.